Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Ε. ΝΤΕΛΑΚΑΖ

ΟΤΑΝ Η ΦΩΤΙΑ ΣΒΥΝΕΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΚΥΡΙΑ ΜΑΤΙΕ, 60 χρόνων.
ΚΥΡΙΑ ΝΕ·Ι·ΓΥ, 52 χρόνων.

(Ἡ δυὸ κυρίες κάθονται μπροστὰ στὸ τζάκι).

Κα ΜΑΤΙΕ, *(δίνοντας ἕνα φλυτζάνι τσάϊ στὴν Κα Νεϊγύ).* — Πιέτε το. Πιέτε το νὰ ζεσταθῆτε, ἀγαπητή μου Λευκή!

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ, *(παίρνοντας τὸ φλυτζάνι).* — Εὐχαριστῶ πολύ... *(Ἀλλάζοντας τόνο).* Τί γίνεται ἡ Ἔμμα; Ἔχω καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ...

Κα ΜΑΤΙΕ.—Καλά, πολὺ καλά... Ὁ ἄντρας της μόνο εἶνε λιγάκι κρυωμένος. Τὴν Κυριακή, ξέρετε, ἔχουν χορὸ σπίτι τους. Φαντάζομαι πὼς θὰ πήρατε κι' ἐσεῖς πρόσκλησι...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Ναί. Μὰ δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη ἂν θὰ πάω... Ἐσεῖς τί θὰ κάνετε;

Κα ΜΑΤΙΕ.—Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πάω γιὰ νὰ διασκεδάσω τὰ ἐγγονάκια μου. «Ἂν δὲν ἔρθεις κι' ἐσὺ μαζύ, γιαγιά, μοῦ εἶπαν, δὲν θὰ εὐχαριστηθοῦμε καθόλου!».

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ. — Ἐγὼ λέω νὰ μὴν πάω. Ἡ Ἔμμα θὰ μοῦ θυμώση, βέβαια, μὰ μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί δουλειὰ ἔχει σ' ἕνα χορὸ μιὰ γρηὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐμένα! Τὰ χρόνια πέρασαν! Θυμᾶσαι τί ὡραῖες ποῦμασταν στὰ νειάτα μας;

Κα ΜΑΤΙΕ, *(χαμογελῶντας θλιβερά).*—Ὤ, εὐχαριστῶ, μὲ κολακεύετε!

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Ναί, δὲν θὰ πάω στὸ χορό... Ἐσεῖς θὰ πᾶτε μὲ τὰ ἐγγονάκια σας. Εἶστε ἀπόλυτα δικαιολογημένη... Ἐνῶ ἐγώ, μιὰ μοναχὴ γρηά, μὲ πασμένα πόδια, μὲ σβυσμένα μάτια, ἀδύνατη καὶ σκελετωμένη, δὲν βρίσκω καμμιὰ δικαιολογία νὰ κάνω ἐπιδείξεις. Προτιμῶ νὰ μένω στὸ σπιτάκι μου, μόνη, καὶ νὰ ξαναζῶ φανταστικὰ τὸ ὡραῖο μου παρελθόν! *(Σηκώνεται καὶ σκαλίζει τὴ φωτιά).*

Κα ΜΑΤΙΕ.—Καὶ ὅμως, νομίζω, Λευκή, ὅτι κατὰ βάθος σοῦ ἀρέσει ἀκόμα νὰ ἐρωτοτροπῆς...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ. — Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! Ὁ ἔρωτας μὲ τραβάει πάντα... *(Μικρὴ παῦσις).* Ἂν σᾶς ἔλεγα, ἂν σᾶς ἐμπιστευόμουν τὶς τρέλλες ποὺ μοῦ περνοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὸ κεφάλι, θὰ σᾶς ἔκανα νὰ ξεκαρδισθῆτε ὡρισμένως στὰ γέλια!...

Κα ΜΑΤΙΕ, *(μὲ φιλικὸ ὕφος).* — Θἄμουν πολὺ περίεργη ν' ἀκούσω αὐτὲς τὶς τρέλλες σας...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ, *(μὲ σιγανὴ φωνή).* — Πολλὲς φορὲς φαντάζομαι πὼς δὲν εἶμαι γρηά,... ὅτι τὰ γεράματά μου ἦσαν ἕνα ὄνειρο, ἕνας ἐφιάλτης ποὺ πέρασε,... καὶ ὅτι εἶμαι ἀκόμη τριάντα χρόνων κοπέλλα... Μὲ τὴ γλυκειὰ αὐτὴ φρεναπάτη ἀνοίγω τὸ παράθυρο, κυττάζω στὸ δρόμο, στὸν ἔρημο δρόμο, καὶ περιμένω μὲ καρδιοχτύπι... Περιμένω κάποιον,... περιμένω αὐτὸν ποὺ περίμενα καὶ τότε, ὅταν ἤμουν νέα, μιὰ κοπέλλα ἀγνή, ἀθῶα καὶ εὔπιστη... Νομίζω πὼς τὸν βλέπω νἄρχεται ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ σταματᾶ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου. Ἀκούω τὰ βήματά του, τὸ τραγοῦδι του — ἕνα τραγοῦδι γεμᾶτο τρυφερότητα καὶ ἀγάπη... Πόσο χαίρομαι τότε, πόσο συγκινοῦμαι! Κι' ἑτοιμάζομαι, θαρρεῖς, νὰ τοῦ πῶ: «Ἔλα, ἀγαπημένε μου, σὲ περιμένω τόσα χρόνια! Βλέπεις πὼς ἐξακολουθῶ νἆμαι ὥμορφη σὰν πρῶτα! Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἐγέρασα, πὼς ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου; Ὄχι, δὲν ἐγέρασα! Εἶμαι πάντα ἡ ἴδια... Κύτταξέ με καλά... Κύτταξέ με ἀπὸ πολὺ κοντά! Τὰ μαλλιά μου, τὰ μαλλιά μου ποὺ ἐλάτρευες, εἶνε ξανθὰ σὰν καὶ πρῶτα! Φίλησέ τα,... μύρισέ τα καλά, καὶ θὰ ξανάβρης σ' αὐτὰ τὸ ἄρωμα ποὺ σὲ μεθοῦσε...». Αὐτὰ σκέπτομαι. Καὶ τρέχω νὰ συναντήσω τὸν ἀγαπημένο μου... Μὰ μόλις κάνω νἄβγω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, ἀμέσως σταματῶ, γιατὶ περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθρέφτη, βλέπω πὼς τὸ πρόσωπό μου εἶνε γεμᾶτο ρυτίδες, ὅτι τὰ χείλη μου εἶνε ὠχρά, ὅτι τὰ μαλλιά μου εἶνε χιονισμένα!... Ὤ, τί φριχτὴ ποὺ εἶνε ἡ πραγματικότης! *(Μικρὴ παῦσις).*

Κα ΜΑΤΙΕ.—Τὴν ἡμέρα ἐκείνη κατάλαβα πὼς ἡ καρδιά μου εἶχε κλείσει γιὰ πάντα στὸν ἔρωτα...

Κα ΜΑΤΙΕ, *(κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι της).* — Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ φριχτή...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ. — Ἡ ὡραία, ἡ θεία φωτιὰ τῆς νειότης, ποὺ ἐθέρμαινε ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί μας, ἔσβυσε πειά... Δὲν μένει παρὰ λίγη θράκα μονάχα...

Κα ΜΑΤΙΕ. — Λέτε;

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ, *(μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγεται).* — Ναί, αὐτὸ συμβαίνει σίγουρα...

(Νυχτώνει. Ἡ κάμαρα γεμίζει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ἴσκιους).

Κα ΜΑΤΙΕ.—Νύχτωσε. Πρέπει ν' ἀνάψουμε τὴ λάμπα...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Μπᾶ! Εἶνε περιττό, νομίζω, ν' ἀνάψουμε φῶς. Εἶνε τόσο εὐχάριστο, τόσο ὑποβλητικὸ αὐτὸ τὸ ἡμίφως!

Κα ΜΑΤΙΕ.—Ἡ φωτιὰ ὅμως κοντεύει νὰ σβύση, ἔσβυσε σχεδόν. Πρέπει νὰ ρίξουμε κανένα κούτσουρο.

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Ἀφῆστε την ἔτσι καλύτερα... Εἶνε πιὸ γλυκειὰ αὐτὴ ἡ χόβολη... *(Κυττάζουν κι' ἡ δυό τους τὴ φωτιά. Παῦσις).* Ἀγαπητή μου φίλη... *(Μὲ φωνὴ σιγανή).* Ἤθελα νὰ ξέρω τί σκέπτεσθε γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα. Θὰ μὲ βρίσκετε γελοία, ὡρισμένως.

Κα ΜΑΤΙΕ.—Κάθε ἄλλο! *(χαμηλόφωνα).* Ἐγὼ δὲν ἀγάπησα παρὰ μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου. Μὰ ὁ ἔρωτάς μου στάθηκε ἄτυχος! Ὁ ἀγαπημένος μου μὲ πρόδωσε, μ' ἐγκατέλειψε... Ὑπόφερα πολύ!... Ἄχ, ὑπόφερα πέντε ὁλόκληρα χρόνια! Ὑπόφερα ὅσο κανένας, φαντάζομαι, δὲν ἔχει ὑποφέρει στὴ ζωή του τόσο... Κι' ὕστερα, ὕστερα, μιὰ μέρα εἶδα πὼς τὰ μάτια μου ἦσαν ἀνίκανα πειὰ νὰ σταλάξουν ἕνα δάκρυ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη κατάλαβα πὼς ἡ καρδιά μου εἶχε κλείσει γιὰ πάντα στὸν ἔρωτα. Καὶ δὲν ἤμουν τότε, παρὰ μόνο τριάντα χρόνων...

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ, *(μὲ θλῖψι).*—Τριάντα μόνο! Κι' ὅμως ἐγώ, ποὺ εἶμαι τώρα ἑξῆντα, νομίζω πὼς ἔχω τὸ κουράγιο νὰ συγκινηθῶ ἀκόμη...

Κα ΜΑΤΙΕ.—Ἐσεῖς; *(Δείχνοντας τὴ φωτιὰ ποὺ ἔχει πειὰ γίνει στάχτη).* Ἐσεῖς! Κυττάξτε αὐτὴ τὴ φωτιά... Πρὶν ἀπὸ λίγο ἔκαιγε καὶ πετοῦσε κατακόκκινες φλόγες! Τώρα ἔσβυσε πειά! Νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε νὰ ξανανάψη; Ὄχι, βέβαια. Ὡστόσο, ἂν σκαλίσουμε τὴ ζεστή της ἀκόμα χόβολη, θὰ πεταχτοῦν λίγες σπίθες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν καρδιά σας... Μόνο λίγες σπίθες μπορεῖ ν' ἀναδώση πειά! Τὰ ἐρωτικά σας ὄνειρα, τί φαντάζεσθε πὼς εἶνε; Σπίθες! Ἡ θλῖψι σας; Σπίθες! Εἶνε ἀδύνατο ν' ἀγαπήσετε πειὰ σήμερα μὲ τὴ θέρμη ποὺ ἀγαποῦσατε ὅταν ἤσαστε νέα! Σᾶς λείπουν τὰ ξύλα, τὸ ὑλικὸ τῆς φωτιᾶς!

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ, *(κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι).* — Ἔχετε δίκηο! Ἔχετε δίκηο!

Κα ΜΑΤΙΕ. — Ἀλλοίμονο... *(Ἀλλάζοντας τόνο).* Μπορῶ νὰ φωνάξω τώρα τὴν ὑπηρέτρια ν' ἀνάψη τὴ λάμπα;

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Ὅπως θέλετε. *(Ἡ κυρία Ματιὲ χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι. Ἡ ὑπηρέτρια μπαίνει κι' ἀνάβει τὴ λάμπα).*

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ. — Τί ὥρα εἶνε; Πρέπει νὰ πηγαίνω... Θὰ μὲ περιμένουν στὸ σπίτι.

Κα ΜΑΤΙΕ. *(κυττάζοντας τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου).*—Ἑφτά! *(Μὲ ὕφος παρακλητικό).* Μὰ δὲν πρέπει νὰ φύγετε, Λευκή, δὲν πρέπει νὰ μ' ἀφήσετε μονάχη... Δὲν ξέρω γιατί,... μὰ ἀπόψε δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καὶ τόσο καλά. Θὰ μοῦ ἐκάνατε μεγάλη εὐχαρίστησι ἂν καθόσασταν νὰ φᾶμε μαζύ.

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Εἶστε τόσο εὐγενικὴ πάντα... Μὰ δὲν ἔχω εἰδοποιήσει στὸ σπίτι καὶ θ' ἀνησυχήσουν πολὺ ἂν ἀργήσω...

Κα ΜΑΤΙΕ.—Ὤ, μὴ σᾶς νοιάζει γι' αὐτό! Θὰ στείλω τὴ Ρόζα νὰ τοῦ πῆ πὼς θὰ φᾶτε ἐδῶ ἀπόψε. *(Στρεφομένη στὴν ὑπηρέτρια).* Ἀκοῦς, Ρόζα;

ΡΟΖΑ.—Μάλιστα, κυρία. *(Ἀκουμπᾶ τὰ χέρια της στὴ στάχτη).* Ἡ στάχτη εἶνε ζεστὴ ἀκόμη.

Κα ΜΑΤΙΕ.—Τί λές! Δὲν ἀνάβει ἄραγε ἅμα τὴν σκαλίσει κανένας;

ΡΟΖΑ.—Ὄχι, δὲν πιστεύω, κυρία!... Ὅταν ἡ φωτιὰ χωνέψει, σβύνει...

(Ἡ ὑπηρέτρια σκαλίζει τὴ φωτιά. Τρεῖς-τέσσερες σπίθες πετάγονται καὶ σβύνουν ἀμέσως. Ἡ κυρία Ματιὲ κυττάζει τὴν κυρία Νεϊγὺ καὶ χαμογελοῦν θλιβερὰ κι' ἡ δυό τους).

Κα ΝΕ·Ι·ΓΥ.—Λίγες σπίθες, ἡ τελευταῖες, κι' ὕστερα ἡ κρύα στάχτη... *(Ἀναστενάζει).*

Κα ΜΑΤΙΕ.—Ὁ θάνατος!...

δερῖκος ἐπῆγε καὶ κάθησε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ παίζη φλάουτο!... Κι' ἡ Ἐλισσάβετ, κριμμένη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία, ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ὁ νεαρὸς διάδοχος θὰ ἔπαιζε φλάουτο ὥς τὸ πρωΐ, ἂν κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ αὐλικοὶ φίλοι του δὲν τὸν λυπόντουσαν καὶ δὲν ἄρχιζαν νὰ οὐρλιάζουν στοὺς διαδρόμους καὶ στὶς σκάλες τοῦ πύργου:

—Φωτιά!... Φωτιά!...

Τὸ κόλπο αὐτὸ πέτυχε θαυμάσια. Μέσα στὴ γενικὴ σύγχυσι, ὁ Φρειδερῖκος ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὴ νυφικὴ παστάδα κι' ἔγινε ἄφαντος!

Κι' ἡ δύστυχη Ἐλισσάβετ τοῦ Μπρούνσβ-γκ-Μπεβὲρν δὲν τὸν ξαναεῖδε πειὰ ποτέ...

ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ·Υ·